

v lažnjivi obleki.

Izhaja po
dvakrat na mesec ali 24 krat
na leto v Ljubljani, kedar ga
prebere in ne konfiscira
policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrto leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasati, ostro kaznoval.

Oklic do usmiljenih volilcev.

Pogoreli smo, pogoreli do tal. Zgorelo nam je vse, kar smo imeli, posebno pa zaupanje nekdanjih naših volilcev do nas. Kar z jasnega neba je treščil minister Taaffe med uradnike, a strela je odletela na nas in zdaj smo taki reveži, da se sami sebi najbolj smilimo. Nič drugzega nam ni ostalo kakor golo zidovje nekterih mest, ki je pa tudi tako osmojeno, da se utegne podreti vsak hip, če mu ne naredimo brž strehe vsaj iz dilj.

Ako se spominjamo ravno minulih časov, se nam kar solze vdero po obrazih. Kako lepo je bilo o zadnjih volitvah! Vse nam je pomagalo, od najvišega do najnižega, od okrajnega glavarja do zadnjega briča, in kako lahko smo zmagovali! Kar veselje je bilo gledati c. k. in druge uradnike, kako so delali za naše kandidate, kako so jih volili do malega vsi, in če jih kdo ni, smo ga mi že kje zatožili, da svojega življenja dni ni mogel posebno vesel biti.

Tudi zdaj smo mislili, da bo šlo vse po tej tako lepi navadi, kar pride ta Taaffe — da bi ga koklja brcnila! Vse smo imeli že tako lepo napeljeno, kandidate svoje, volilne oklice, praznih obljub za slepljenje ljudi polne koše; nič drugzega ni bilo treba, ko okrajnih glavarjev, bričev in tistih uradnikov, ki so vsi za enega in eden za vse stali na naši strani, — saj pravimo, tako lepo je bilo da ni moglo lepše biti. Tistim Slovencem smo se že naprej krohotali kakor muham, ki se zaletavajo v bike.

Na, zdaj pa imamo! Nobeden okrajni glavar se ne zmeni za nas, noben brič ne stegne roke, da bi nam pomagal, in kar je cesarsko-kraljevih, nam obračajo hrbet in nas celó postrani gledajo, kakor bi se nas bali. In drugi volilci, ki so prej z nami bili deloma po lastni, deloma po viših oseb volji, so kakor iz šole spuščeni otroci, ki se za svojega učitelja in za njegovo žuganje več ne zmenijo. Na Kranjskem je edini deželni glavar, vitežki Kaltenegger, še tako usmiljen, da nam skuša pomagati iz zadrege, pa kaj bo izdalo to! Če še proti njemu stegne ta grozoviti Taaffe svojo roko, pa bo šel v kot, kakor

kužek, kateremu gospodar to veli. No, če to ni žalostno za nas, pa res ni nobene nesreče več na svetu.

Imamo res nekoliko osmojenega zidovja še po mestih, zato bomo napeli vse žile, da si zopet nekoliko opomo-remo. Po mestih in sem ter tje po trgih je še nekaj ljudi, pri katerih še nismo vse vere zgubili. To so nekoliko tujci, ki ne marajo bratiti se z ljudstvom, med katerim in o katerem žive, ki so se starega sovraštva do vsega, kar je slovensko, tako navzeli, da si dajo rajši jezik izdreti, predno bi slovenski govorili, — nekoliko so pa tudi stari „špispurgarji“ in domači odpadniki ali renegati; uni so naši iz nevednosti in stare trme, ti pa iz sovraštva do jezika matere, ktera jih je rodila. Pa kaj pomaga nam to! Mi, ki smo do zdaj pri državni mizi prvi sedeli in ostanke drugim puščali, ne bomo šli na konec mize ostankov pobirat. Mi, ki smo do zdaj jahali druge narode, vendar ne bomo zdaj konji, ktere bi ti narodi jahali! Tako se svet ne sme preobrniti, rajši naj pogine ves.

Zato se tudi do Vas kmetiških volilcev obračamo z milo prošnjo, da bi blagovolili našim kandidatom s svojimi glasovi pomagati do sijajne zmage. Tisto že tako dobro veste, da se drugikrat za Vas nič ne brigamo, naj se Vam godi kakor koli. Če Vas teži davek, nam to ni bilo nikdar nič mar, še s tem Vas nismo nadlegovali, da bi ga bili za Vas plačevali, še manj pa smo nadlegovali vlado z Vašimi pritožbami. Tudi Vam je znano, da se nismo prav nič napenjali, da bi Vam pomagali iz raznih zadreg, posebno ponosni smo pa na to, da Vam še celó danih obljub nismo spolnili. Iz tega sprevidite, da smo Vas vedno za nos vodili, kar je pa nekoliko tudi Vaša zasluga, ker ste nas na Dunaj poslali.

Kar je pa naša in bivše vladajoče stranke največa pridobitev za Vas, to so viši davki. Kolikor več davka kdo plača, toliko več velja, v tem višem volilnem razredu je. Najsrečnejša država je namreč tista, v kateri ljudje največ davka plačujejo. To je jasno ko beli dan, kajti kdor n. pr. namestu 10 gld., ki jih je prej plačeval, zdaj plačuje 20 gld. davka, mora imeti več denarja, ko prej, ker z 10 gld. ne bo mogel plačati 20 gld. in ga bo davkar zarubil. Iz tega je razvidno, da kolikor več ima kdo

davka plačati, toliko več mora denarja imeti, ker drugače utegne priti ob vse, kar ima. To bo pa zá-nj tudi dobro, ker potem ne bo čisto nič več davka plačeval.

Dokler imate nas, Vam ni treba za prav nič drugega skrbeti, ko za to, da davke plačujete, vse drugo bomo opravili mi. Celó za to se ne bomo brigali, kje in kako pridobite Vi denar za davke, to bo čisto Vaša skrb, mi bomo le zá-se skrbeli, kakor smo do zdaj, Vi pa lahko glada poginete, branili Vam tega ne bomo.

Toraj lahko spoznate, kaki dobrotniki smo Vam mi. Če bi nam uradniki in briči še naprej hoteli pomagati, kakor zadnji pot, bi se do Vas prav nič ne obračali. Zdaj pa so nas ti popustili, toraj usmiliti se nas Vi. Vsak še tako majhen glas se bo z veliko hvaležnostjo sprejel — bodi si na kmetih, bodi si po mestih in trgih. Imejte usmiljenje z nami, da slavne „proklete grablje“, ki so že tako hudo nalomljene in skrhanе, ne pridejo popolnoma med staro šaro, ki je le še za ogenj.

„Proklete grablje“ ne smejo poginiti, rajši naj pogine svet!

To imejte zmiraj pred očmi in volite tiste kandidate, kateri se Vam bodo s tem znamenjem vsega nemčurstva po Slovenskem priporočali, tistih Slovencev pa nikakor ne, rajši si odgriznite jezik in ga požrite, predno je izrekel imena slovenskih kandidatov.

Da bote pa vedeli, katerih ne smete voliti, naj Vam bodo tu po imenih naznanjeni. So namreč: Za Kranjsko: grof Barbo, grof Hohenwart, Obreza iz Cirknice, Klun iz Ljubljane, Pfeifer iz Krškega; — za Štajarsko: baron Goedl, dr. Vošnjak, Herman; na Koroškem: Einspieler, dekan Neste; za tržaško okolicó Nabergoj; za Goriško pa bo že tudi kdo, ali Abram, ali Tonkli, ali Povše.

Ti namreč so deloma znani slovenski rogovileži, deloma pa nočejo v naš rog trobiti. Te toraj vse zavržite Vi možje kmetiških občin, svoj glas pa dajte gotovo tistim, ki Vam jih bodo naši priporočali. Kandidate za mesta Vam bomo pozneje povedali.

Vaš klic pri volitvi bodi zdaj in vselej:

„Proklete grablje!“

Za vse nemčurske volilne odbore:

„Brencelj,“ načelnik.

Rešpehtarjova kuharica.

njih majenge in imajo zunej opravt. Jest sem bla prov cfridna, de sem peršla v eno toko voreng hišo, k' imam belj rada mir.

K' sem se mal vrihtala, grem po vodo in srečam Žefo. Mudil se je, zato jo vstavim in baram, kaj so to za en gospod.

„O veš“ — reče Žefa — „to so en velik gospod, ibljatar al rešpehtar v pezjón. Sej veš, kaj je to?“

„O ja, že vem“ — rečem jest — „to so eden, k' svojo pesoldengo še zmerej naprej vlečejo, če glih nič ne delajo.“

„No vidiš!“ — reče Žefa — „pa tvoj gospod vse glih delajo, boš vidla, cel dan hodjo okol, koker de b' bli na škrpcéh. So tud abortnar za lontag, gmejrat za mest, per tist ponki, k' je enkrat falirala, pa še zdej ne more umret, k' ji ne puste, pa še toko nek en avšés.“

„Ja, potlej imajo pa res velik dela“ — rečem jest — „to morjo bit res en tavžentkenštmohar!“

„No, boš že vidla,“ — reče Žefa — „koker na škrpceh so in vse znajo, vse zastopjo, kar jim naprej pride.“

Zdej sem bla pa že belj obrihtana v tem, de se bom vedla jim forštelat, koker se šika. Res so bli prov frajndleh gospod z meno, še slobenarsk so me ogovorli, če glih so belj na kroparsk zavijal, pa sva se že dober zastopila, ni nič rěč.

K' sem bla že en cajt per hiš, so peršli enkrat k men in so rekli:

„Veš, Špela, če žnidar pride, mu rec', de nej me počaka, bom prec peršel nazaj.“

„Je že prov“ — rečem jest — „bom že avsrihtala.“

Pa je res peršel tist žnidar in je počakal, polej sta pa šla oba v cimer in k' nista vrat dost zaprla, sem slišala jest, kaj sta govorla.

Gospod so pošal: „Al znate nardit en fajn anceg po dunejskem šnit?“

Žnidar je rekel: „O, se ve de, najbelj fajn. Kaj pa nej pomerim?“

„Tako obleko, koker se šika za enga abortnarja na Dunej“ — je gospodov antvert.

„Ej, kaj bodo ke šli?“ — bara žnidar.

„Se ve de, v rajhsrat“ — rekó gospod.

K' sem jest to zadnjo besedo slišala, sem pa vrata perprla, k' se mi ni šikovno zdel to naprej poslušat. Žnidar je šel, gospod pa polej mene pokličejo v cimer in pravjo:

„Ti si toko ena voreng ženska peršona, al znaš kej tajč?“

„I, nekej že“ — odgovorim — „tolk, koker kakšna ibljanska frava.“

„Al češ iti na Dunej?“

„Kam? Na Dunej? Pa ne za abortnarja?“

„Sema! Za tistega bom jest šel, al prov za prov — vsi gremo. Veš, to je toko. Jest bom voljen za abortnarja, polej se pa selmo vsi na Dunej. Tam bom jest vzal en velik kvartir, pa bom imel ta druge kranjske abortnarje na kvartirji in na košt. Pezjón bom toko vlekel koker tukej, polej pa med zicengam še vsak dan po 10 gld. in bomo toko fletno živel, koker grabci v prós'. Ti boš kuhala, jest ti bom dal več lona, pa boš od naših koštngengarjev še ekstra šenkengo dobivala.“

„To je že res vse lepó“ — rečem jest — „kdaž bomo pa rajžal na Dunej?“

„Precej, k' bom zvoljen.“

„I, kaj še niso?“

„Ne še, pa bom gvišen, le perprav sel!“

Jest res začnem svoj gvant belj po gosposk curihtat, koker mislim, de bo za Dunej treba, k' je tam vse belj nobelj, in študiram tud še kuhenjske bukve, de b' znala še belj gosposko mizo narihtat. To je gveral ene pet dni, kar perdero gospod vsi razmršen dām in k' glih frave ni blo domá, se obrnejo ná-me, kej de so.

„Jest ne vem,“ — rečem jest — „so šli mende k' mojškri en gvant za Dunej našafat.“

„Toko?! Veš Špela, se glih ne mudi, bomo še mal počakal.“

„Zakaj? Jest si že tud gvant delam. Al ne bomo šli?“
Namest antvert dero gospod spet nazaj po štengah dol in jest slišim besede: „ti salamenski Brencelj! De b' ga vrag vzela!“ Polej so pa po štengah še nekaj godrnjal tajč, k' jim belj teče, in so šli. Zvečer je pernesel žnidar ta nov gvant za na Dunej, pa ne vem, koko sta se zmečila, mende so rekli, de jim več ne paše, de je prevelik al premejen, prov pa jim ni bil. Od tistga dne so koker zmešan, vsaka druga beseda je „Brencelj“, jest ne vem, kaj imajo ž njim. Ali jih je znabit toko pičil, de jih še zdej skli? Bom že še zvedla in povedala. To pa že zdej vem, de z nami in Dunejam ne bo nič, škoda, de sem s' obleko frderbala s curihtanjam.

Sej se bomo še ta mesec spet vidli, bom že povedala, koko in kaj, samo nobenmo ne povejte, kar sem pravla, k' so gospod toko giftni, de me bodo kar spokal, če zvedo, de sem plavšala.

Adijo za ta cajt!

Pavliha.

Zdaj, ko po vsem svetu vsi ljudje prav za prav nič ne delajo, se res ne splača, da bi človek kam daleč šel. Politika vnanja, kolikor je je zdaj, ni vsa skup nič vredna, še grof Andraž nič novega ne vé, ampak je mene prašal, če imam kako pametno misel — posebno kako bi tistega Bismarka z njegovim colom po prstih okresala; jaz sem pa Andražu odgovoril, da, ker je že toliko delal na svojo roko; naj pa še zdaj sam spravi se iz zadrege in Bismarku nogo podstavi, jaz mu ne bom zmirom za kobilo.

Zunaj toraj ni nič pravega za-me, zato se napotim zopet v Ljubljano, ko sem zvedel, da mojega prijatelja Dežmanovega Koreljna politični trebuh boli. Ker vem dobro, da stanuje navadno v Blatni vasi, grem po bližnjici naravnost proti Krakovemu in tam ga res dobim, ko ravno okoli vogla šine, ker je skoz zid videl, da grem jaz proti njegovi hiši, ki ni zmiraj v Blatni vasi, nego večkrat tudi tam doli v Krakovem.

„No, no, Korelj, pačakaj no,“ — se oglasim jaz — „saj te ne bom snedel. Kje imaš pa grablje?“

Na to se vstavi in ko me spozná, mi zašepeta na uho:

„Tiho hodi, da naju kdo ne sliši.“

„Aha“ — rečem jaz in mu požugam s prstom tako blizo, da je še ponoči to videl — „sem te vjel na prepovedani poti, je-li? O, o, Korelj, tiček ti, saj se mi je že zmiraj kaj tacega zdelo, ker ti nisi bil nikdar odkritosrčen, ampak vedno kakor Lahov koš.“

„Ne govori tako glasno“ — šepeta Korelj — „da naju ne slišijo fantje.“

„Kaj pa tu počenjaš, da se jih bojiš?“ — poprašujem jaz, čeravno sem že naprej vedel, da mi ne bo resnice povedal.

„Kandidiram“ — odgovori in hoče zmuzniti se mi. Pa jaz ga primem za roko in ga stisnem, da se kar kosti in žile z nemčursko krvijo pokažejo. Na to zanjavka kakor vdarjena mačka, jaz pa rečem:

„Kandidiraš? Pri nas se to pravi vasvati!“

„No, je že prav, pa je vse eno“ — reče Korelj in skuša še zmiraj strgati se mi iz pesti. Ali jaz ga držim ko klešče in dalje izprašujem:

„Po tvojih mislih je vasvati in kandidirati vse eno? Pri prvem se vodijo le dekleta za nos, pri drugem pa volilci in vsa dežela, je-li?“

Ta sivi Dežmanov Korelj je v strašni zadregi in ne vé prav kaj odgovoriti. Jaz pa nisem tak, da bi dolgo čakal na odgovor, toraj vzdignem marelo, da bi ga oplazil ž njo; komaj to zapazi, reče brž:

„Res je, tako je! Samo ljudem ni treba praviti tega. Saj veš: če bi jaz volilcem povedal vse svoje skrivne misli, bi me ravno tako ne volili, kakor — no, saj veš, kako obetamo dekletom gradove.“

„Potlej jim pa še bore bajte ne damo“ — sežem jaz umes — „to je gola resnica in marsiktero dekle se je že zavoljo tega kesalo. Kje pa zdaj misliš vasvati — čem reči: kandidirati, ko si Dolenjce tako na tarčo djal?“

Zopet se ta Dežmanov Korelj potuhne in noče nič odgovoriti. Ali marela, marela — ta je kaj vredna!

Komaj se ga je doteknila, je že zaupil na ves glas:

„V Ljubljani!“

„Tako?! No le stoj, ti bom pa jaz pregnal veselje, tudi našo belo slovensko Ljubljano zapeljavati.“

V tem vzdignem marelo in hočem loputniti po njem, ali on, kakor je star in siv, se mi izmuzne in jo pobere kakor kak mlad pastir, ter cvirna v Blatno vas, kjer se pred mano zaklene s tremi ključi. No, jaz, ki sem bolj ponosne postave, nisem hotel ravno teči za njim, ker dobro vem, da se bova že še kje srečala, in takrat bo druga pela.

K naši beli Ljubljani pa Dežmanov Korelj ne bo hodil vasvat, to mu bomo že zasolili, in če so njegove grablje stokrat proklete. Tako močne niso, da bi mu jih ne strli, morebiti bo še enkrat ž njimi po žnabljih dobil. Kdor dolgo vasvat hodi, enkrat stakne, če so domači fantje za kaj; če pa niso za nič, no, — je pa prav, če jim tuji v škodo hodijo.

No, saj bomo še drugi pot eno rekli, za danes je dosti, ker sem preveč jezen na tega Dežmanovega Koreljna, ki vedno k naši Sloveniji vasvat hodi in se zdaj še celó Ljubljane lotiti hoče.

K m e t ,

kakoršen bi moral biti, da bi bil našim nemčurjem všeč.

1. *Neumen in neveden* — da bi se dal vsakemu oslepariti.
2. *Pobožen in veren* — da bi padal na kolena pred njimi in njim vse verjel, kar bi mu pravili in obetal.
3. *Potrpežljiv* — da bi nikdar ne tožil, če se mu še tako slabo godi, in bi tudi največo krivico voljno trpel.
4. *Dobrotljiv in darežljiv* — da bi nemčurjem dal vse, kar ima, še celó zadnjo srajco.
5. *Bistre glave* — da bi brž razumel, da mu nemčurji le dobro hočejo in da bi se lajše učil nemškega jezika.
6. *Pozabljiv* — da bi naglo pozabil, če mu nemčur kaj hudega stori.
7. *Dober kristijan* — da bi slabo zmiraj le z dobrim povračal.
8. *Neveren* — da bi duhovnikom in narodnjakom nič ne verjel.
9. *Gostoljuben* — da bi vsacega tujca, naj pride od koder koli, pod streho vzela in ga posadil na prvo mesto, če ima prav sam na gnoji ležati.
10. Glavna reč je pa, da daje svoje sinove za vojake in plačuje davek, ni treba, da bi za vse to tudi kako dobroto in pravico imel.

Dežmanov Korelj pred volitvami.

Zdaj moram pa že te slovenske kandidate zopet počrniti, kar se dá.

Naznanilo in prošnja.

Že bolj priletan mož, jezičen doktor, ki se do sedaj še ni nikdar poskušal na političnem odru, lepega zadržanja in celó nekoliko plemenitega stanu, bi šel zdaj rad za nekoliko let sedet na Dunaj v državno zbornico, ker bi se to njegovemu zdravju jako prileglo. Za to je nabral pri dobrotljivih in usmiljenih Kočevarjih še nekoliko glasov, a samo s temi ne pride do Dunaja. Toraj se obrača do milosrčnih volilcev trebanjskega okraja z vljudno prošnjo, naj bi se ga usmilili 24. junija, to je sv. Janeza Krstnika dan v Trebnjem ter dali mu še toliko glasov, da bo mogel priti ž njimi do Dunaja. Ko bo enkrat tam, jih tako ne bo več nadlegoval, še zmenil se zá-nje ne bo več.

Obljube glasov pa do tje ustmeno in pismeno sprejema

dr. Julij Wurzbach,

čisto nov in frišen kandidat.

Lačen kandidat pred volilci.

Kandidat. Čujte, možje, če me volite na Dunaj, bom delal na vso moč za vas ter potezal se le za vaš blagor, za samega zá-se mi še mar ne bo.

Volilci. Volimo te, toda pod enim pogojem.

Kandidat. Pod katerim? sprejemem ga že naprej, če se vjema z mojimi načeli.

Volilci. Dobro! Ali boš tistih 10 gld., ktere boš vlekkel na dan, prepustil nam?

Kandidat (pobere naglo kopita in sebe ter se zgubi, volilci pa se smejejo za njim).

Pogovor.

A. Ktere reči že skoro ni več na svetu?

B. Tiste, ki bi je nemčurji ob volitvah ne bili obljubili svojim volilcem, a je niso dali.

A. Kteri tuji jezik tudi Mažár in Nemeec obrajtata?

B. Svinjski in goveji jezik.

A. Kdaj vsak nemčur in Nemeec slovenski zna?

B. Kedar se slovenskim volilcem za poslanca ponuja.

Kako starokopitneža „Kranjca“ spreobrniti.

Znano je, da ga ni hujšega nasprotnika naše narodnosti, kakor je star „Kranjec“, ki se je zredil pod vojaško palico in v strahu pred uradniškimi kapicami. Pri volitvah ne bo volil Slovenca, rajši se bo v zemljo zapičil, o slovenščini pa še slišati noče. Ako hočeš takega človeka spreobrniti, vzemi lešen štor, vstopi se pred njega in mu pripoveduj o narodnosti, razkladaj mu samopridne namene nasprotnikov našega naroda, in kedar boš tak štor prepričal in ga še brati in pisati naučil, bo tudi starokopitni „Kranjec“ spreobrnjen. To lahko počenjaš vsak dan od jutra do večera, če se ne naveličaš.

Naznanilo „Brenceljno.“

Po velikem trudu se nam je tudi za te volitve posrečilo dobiti izvrstnih tičev, ktere priporočamo posebno štajarskim in kranjskim mestom, da bodo zá-nje peli in žvižgali na Dunaji. Ker bomo prihodnjič nadrobneje popisali njih posebne zmožnosti, jih tu le ob kratkem omenimo, da bote vedeli, kako se jim pravi. Ti tički so:

Dežmanov Korelj, tudi „vitez Grabljevič“ imenovan, že star, po svojih grabljah povsod razupit tič, — se priporoča Ljubljancem.

Kromarjev France, nekdanji znani „kaprol“ deželnega zbora kranjskega, zdaj pa na Dunaji na visoki veji sedeč in iz c. k. kase pitan, — se priporoča dolenskim mestom.

Vestenekov Frencelj, še mlad tiček, ki pa vendar že zna več, kakor bi se od njega mislilo, — se priporoča gorenjskim in notranjskim mestom.

Forr-Reger, strašno ustavoušen tič, ki zna ves program nemških ustauhov in liberaluhov z glave peti, če prav oči zapre, — se priporoča štajarskim mestom, ki stoje na slovenski zemlji.

To bodi zdaj ob kratkem naznanjeno, da se reklama dela.

Rešitev zastavice v zadnjem listu.

Nemčur se spreobrne,

Kader se v jamo zurne.

(Rešilo jo jih je zopet več, da za imena ni prostora.)

➡ Današnja številka je brez velike podobe, ker je ni bilo mogoče narediti; zato bo pa prihodnjič večja podoba. Štev. 12., zadnja v prvem polletju, pride prihodnji teden na dan. Da bi le tisti, ki so kaj na dolgu, svojo mošnjo odpri!